

Andrei Dosa

**Ceaikovski
la walkman**

Editura Paralela 45

Redactare: Cristina Ispas
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrații copertă: Ruxandra Luchian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DÓSA, ANDREI

Ceaikovski la walkman / Andrei Dósa. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3634-8
821.135.1

Credit foto: Veronica Ștefăneț

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

MARIA AR FI PUTUT SĂ MĂ ÎNVEȚE

Astăzi e examenul de admitere. Mă învârt prin curtea mare a liceului, încerc să sparg bolovanul din stomac. Așteptăm să fim repartizați în săli, o turmă îmbrăcată solemn, pătrunsă de importanța momentului. Doar ea stă deoparte și fumează o țigară lungă. E în fustă mini și bate nervos din picior. Are picioare frumoase. Apare și dispare în mulțimea monocromă, îmi imaginez că e focul care aleargă în jurul celorlalți, gata să-i ardă.

Când începe școala, nimerim în aceeași bancă. Sunt mândru de mine. Gwen Stefani e colega mea de bancă. Fruntea, sprâncenele și ochii Mariei seamănă mult cu ale ei. Are buzele mai mici, iar nasul e puțin cârn, de porcușor, dar asta nu diminuează prea mult asemănarea. Mă întorc către colegii mei, nu vreau ca sentimentul ăsta de măreție să

treacă neobservat. Maria își dă seama încă de la prima oră că proful de economia întreprinderii e un *loser*. Poartă haine de babalâc, deși are 26 de ani. Se bâlbâie. Când încearcă să ne explice un lucru mai complicat, face ochii mari și pe frunte îi apar riduri. Arată ca un bebeluș contrariat. Decid să nu-mi placă nici mie de el. Când se oprește în dreptul băncii noastre, cu o mână în șold și cu cealaltă, în care ține creta, frecându-și fruntea, îmi dau seama că îi e frică de noi, mai ales de Maria. Profa de engleză, o tipă anostă, cu fuste lungi și pieptul plat, care pare să fi înghițit un băț, are parte de același tratament.

Profa de fizică a întreat-o pe Maria dacă anul ăsta o să se descurce mai bine. A zis repede că da, vrând parcă să șteargă din memoria noastră întrebarea. Maria repetă clasa a noua. Ani mă împinge în vestiarul fetelor, unde nu miroase a picioare. Fetele se apără cum pot, doar Maria are prezență de spirit *hai, ce mai aștepți? șo pe ele!* Nu am timp să coc un plan, sunt dat afară de grupul indignatelor.

Maria are un telefon mobil și în timpul orelor îl ține ostentativ pe bancă. E Nokia. Nimeni din clasă nu are telefon, nici măcar părinții noștri, cu excepția bijutierului. Telefonul nu sună niciodată. Îi sugerez să pună pe cineva să o sune în timpul orelor. Profii se uită la aparat ca taurii din coridă la petecul de pânză roșie. E foarte distractiv.

În pauze, ne grăbim să ajungem la veceul fetelor, înainte să se ocupe toate cabinele. Ne încuiem acolo, ea scoate pachetul de țigări și își aprinde înfrigurată una. Poștim o țigară în frig (e o toamnă rece și toate geamurile sunt deschise). Din cauza spațiului îngust și al fumului care îi iese pe gură și mă încălzește, simt un fel de apropiere. Îmi imaginez că dragostea seamănă cu o țigară care te ametește și nu se termină niciodată, poștită de noi doi. Trași îndelung, inhalezi, ții fumul în piept, ca să-l imprimi cu ceva din tine, apoi suflă amestecul de fum și abur cald spre ea, până când trupul ei este învăluit într-un nor și dispare pentru câteva secunde. După ce norul se risipește, ea face la fel. Mă dau mare în fața Mariei cu formidabila mea capacitate pulmonară. Uneori continui să suflu chiar și după ce știu că nu mai am fum în plămâni, doar abur curat. Bineînțeles că toate fetele sunt scandalizate când ies, dând ușa cabinei de perete, și părăsesc spațiul lor în mare stil, cu Maria după mine.

După ore, hoinărim împreună prin magazine. Se înseară și ochii ei sclipesc ca tăciunii proaspăt scoși din mină. Eu urc, ea coboară, ne salutăm cordial pe scările rulante de la magazinul Universal. Trecem prin raionul de haine pentru copii, ea mă ia de braț și îmi spune că se va mărita la

16 ani, așa cum i-a promis prințul ei. Ziua ei e pe 16 decembrie, mai sunt doar cinci săptămâni până atunci.

Azi suntem elevi de serviciu la etajul doi. Cu o seară înainte, i-am desenat un graffiti cu numele ei pe o foaie. Refuz să observ faptul că literele sunt cam lăbărțate. Îi dau foaia și, foarte emoționat, o întreb *vrei să fim împreună?* Îmi spune că deja are prea mulți iubiți. Mi-ar fi plăcut să n-o spună așa, încercând să-și ascundă sentimentul de mândrie. Mă duc în celălalt capăt al coridorului, mă așez pe un pervaz și încep un nou graffiti: *La što.* „Ești motivul pentru care/ Fac băită pe picioare.“ Deci sunt mai mulți. Ca să nu mai vorbim de logodnicul ei, prințul. Nu apuc să lucrez prea mult, apare în spatele meu și mă întreabă dacă vin la o țigară. Ușa cabinei scârțâie ca naiba. Fumăm țigara în tăcere. Ea suflă fumul în sus, eu suflu în pământ. Se simte mirosul puternic de clor, cu care femeile de serviciu stropesc closetele.

Mi-au apărut niște bube pe mâini și pe corp. La școală, îmi trag mânecile de la bluză, încerc să gesticulez cât mai puțin. Am grijă să nu mă dezbrac niciodată până la piele în fața colegilor. Nimeni nu știe ce am. Dermatologul cu cea mai bună reputație din oraș îmi dă un diagnostic greșit. În fiecare seară, mă duc la culcare vopsit în dungii cu o substanță albă. Semăn cu o zebra răpciugoasă. În fiecare noapte, mă

AMALIA ASCULTĂ CEAIKOVSKI
LA WALKMAN

Ultimele două ore nu se țin. Le propun să trecem pe la mine. Urcăm dealul pe lângă spitalul de nebuni. Sunt foarte veseli, le scipplesc dinții în gură. Ținta glumelor e Rață, fostul meu coleg de generală. Are 1,65 și 44 la picior. Ca să nu mai zic de dinți. Până într-a patra, avea niște lopeți relativ albe, dar pe urmă a uitat să se mai spele pe dinți și acum gura lui e șantier. Partea cea mai mișto e că, dacă te iei de el, se enervează. Tremură ca piftia și scoate niște chirăieli ciudate.

Dacă nu se lăuda că mă știe de atâta timp și nu-mi cerea să confirm nu știu ce năzbâtie prostească din generală, poate că-l lăsam în pace. E mai bine așa. Altfel, clownii ăștia doi, Andrei și Silviu, m-ar fi luat la întrebări, cu ce se ocupă mama, ce salariu are tata. N-am chef. E ușor să întreb

chestii din astea când tatăl tău e inginer sau proprietar de magazin. Tata e instalator, mama lucrează la fabrica de pantofi. Dar o ducem bine. Poate mai bine decât ei. Bunicul are rețeaua lui de aprovizionare. El a construit și casa de pe stâncă. A rebobinat contorul, ca să nu consumăm atâta gaz. Bunica e cea mai virtuoasă din familie, merge la biserică în fiecare duminică. Se roagă pentru păcatele noastre. Cu ajutorul ei, vom fi mântuiți cu toții.

Mă întrebă ce e cu Fiatul pe butuci. Le spun că e un Fiat 125, cumpărat de bunicul în anii șaptezeci. Are 90 de cai. Vor să se urce, dar nu-i las. În schimb îl dezleg pe Ursu, ca după-amiaza să fie mai dinamică, și le povestesc despre fratele meu.

— Uite-așa înfige cuțitul în gâtul porcului, le arăt eu ținând strâns capul lui Ursu. Apoi rotește o dată și gata.

— Uau, zice Silviu precaut.

— O să fie cel mai bun măcelar din oraș.

— Vrea să fie măcelar? întrebă Andrei uimit, de parcă aș vorbi despre o meserie extraterestră.

— Are loc asigurat la Panfil. Tipul e prieten la cata-ramă cu bunicul. Au lucrat împreună.

Maică-mea aude scheunatul câinelui și apare în prag. Ei i se face imediat milă de animale, ceea ce e stupid – e plătită ca să croiască pielea unor animale pe calapod. O trimit

repede înapoi, să ne facă niște sandvișuri. Cobor în pivniță și mă întorc cu o sticlă de apă minerală de la Vâlcele. O strig pe maică-mea să ne aducă repede niște pahare.

— Imediat, fiule.

Am crescut, corzile noastre vocale s-au maturizat, doar maică-mea a rămas cu vocea asta de copil. Când eram mici, bunicul mă punea să mă bat cu fratele meu. *Greco-romane cu baligă moale*, zicea el, dacă frate-meu reușea să mă imobilizeze sau dacă lupta lâncheza.

— Știți să jucați șah?

Bineînțeles că niciunul nu știe, cu toate că i-am lăsat să fie cu albele. Deschideri cumiști, o slabă conștientizare a centrului. Optez pentru un joc agresiv, apărarea siciliană, gambitul lui Benko. Pe Andrei îl las să se gândească mai mult înainte de a muta. Ce moacă de om îngrijorat are, în timp ce parcurge cu viteza melcului aceleași două-trei posibilități, storcându-și creierii să-mi anticipeze mutările. Apoi fața i se destinde și face cea mai proastă mutare posibilă. Sau doar o mutare proastă. Silviu e hrăpăreț, lasă spații deschise și gândește cu voce tare. Rață se amuză de pe margine, el știe deja cum stau lucrurile.

Credeam că o să fie mai amuzant, dar previzibilitatea lor mă plictisește teribil. Nu știu dacă e foarte fair să joc cu ei,

dar poate mai învață câte ceva. Și instructorul a avut răbdare cu mine.

Într-o zi, diriginta ne-a anunțat că urma ca, într-un sfert de oră, clasa noastră să îl primească în vizită pe domnul Dominte.

Tipul a intrat cu pași hotărâți în clasă, a dat mâna cu diriginta, înclinându-se un pic, ca japonezii. După ce ne-a povestit câte ceva despre el și performanțele atinse de-a lungul carierei sale, în nobilul sport al minții, ne-a întrebat dacă am avea chef să învățăm împreună șah. Părul tuns cu mașina, mustața deasă și geaca de schi îi împrumutau domnului Dominte aerul unui luptător dintr-o grupare paramilitară. Primele cinci ore erau gratis și urmau să se desfășoare la școală. Scuzându-se parcă, tremurând ușor în autoritatea ei, diriginta noastră i-a explicat că, fiind în clasa a opta, noi trebuie să ne pregătim pentru examenul de capacitate, facem meditații la română, la matematică, plus lecțiile, timpul nu prea ne permite. Dominte a spus că e conștient de toate aceste lucruri și a contraargumentat că, în timpul acelei singure ore pe care ne-ar răpi-o, creierul nostru ar învăța să se cableze altfel, iar acest lucru nu are cum să ne diminueze energia cerebrală. Dimpotrivă.

CUPRINS

Maria ar fi putut să mă învețe	5
Amalia ascultă Ceaikovski la walkman.....	24
O fată cuminte în banca ei (Jurnalul Melindei)	69
Yūrei își jelește iubitul.....	128